

RETRATS DEL NATURAL
HORACIO SEGUÍ LÓPEZ
FOTÒGRAF

(71)

FRANCESC MELCION

Per a l'Horacio, amb emoció

TONI VALL
BARCELONA

Quan jo tenia vuit anys, de tant el tant el meu pare em portava al camp del Barça. Asseguts a la tribuna, just abans de començar el partit, el veia mirant a la banda, buscant algú davant les banquetes. Quan ja l'havia trobat, alçava el braç i l'assenyalava: "Mira, allà hi ha l'Horacio". Van fer la mili junts a Berga l'any 1951 i van ser amics tota la vida. Era un plaer per a ell retrobar-lo cada vegada, sempre a peu de camp, fent petar la xerrada amb els altres fotògrafs mentre esperaven la sortida dels jugadors. Llavors, a finals dels anys 80, ja feia temps que l'Horacio Seguí era tota una institució. Manava tàcitament sobre l'herba del avantmatx. Era capaç de mobilitzar tota la flota de fotògrafs i càmeres del Camp Nou per protestar per la novallada de propietat intel·lectual impulsada pel PSOE que menystenia els drets d'autor dels professionals gràfics. Durant més de trenta anys tots i cada un dels jugadors de futbol d'Espanya el coneixien i l'estimaven. S'havia guanyat a pols, sense parar mai de treballar, el respecte de tothom. Ara, als vuitanta-cinc anys, posseeix una memòria

prodigiosa. El seu patrimoni fotogràfic és una barbaritat, els seus records un tresor. "Horacio, em deixaries escriure un retrat teu?" "Com vols que no et deixi?!" Ens trobem a casa seva. Em mira i m'abraça. S'emociona.

Recorrem les habitacions, plenes de records als calaixos i a les parets. Té fotos al·lucinants. Hi surt ell acompanyat de Ricardo Zamora, Di Stéfano, Dalí, Tarradellas, Cantinflas, Kubala, Joan Miró, Salvador Allende, Vicenç Ferrer... Totes tenen la seva història secreta. Va passejar Tom Jones amb la seva moto. Els 5 Latinos van dinar pa amb tomàquet a casa seva. Va portar Charles Aznavour a veure la Sagrada Família. Va fotografiar el concert dels Beatles. Dos anys abans de fitxar pel Barça Johan Cruyff va venir a Barcelona i la van visitar plegats. Té a casa les seves botes i és seva la mítica foto del remat acrobàtic a gol contra l'Atlètic de Madrid. A Belfast, amb tancs al carrer en plena ebullició de l'IRA, va fotografiar Massiel en un camp de futbol mantejada per tres jugadors del Barça. M'ensenya la seva primera càmera, la vella Kodak del 1920 amb què va fer les fotos del seu viatge de noces. Parla sense parar durant tres hores i mitja. S'emociona sovint. Quin privilegi escoltar-lo.

La seva primera feina va ser sabater, als set anys, ajudant la mare

Patrimoni
Durant trenta anys va fer totes les fotos dels àlbums de cromos

Prestigi
És tota una institució dins la professió fotogràfica de l'últim mig segle

al seu taller. Encara conserva una durícia al dit que li ha durat tota la vida. Recorda els bombardejos de la Guerra Civil i la precoç afició per la fotografia, fonamentada en la fèrtil etapa de grum durant setze anys al Banco Hispano Americano. Allà, al Club Hispàmer, comença a jugar a futbol, fa fotos als seus companys d'equip i als artistes i cantants que actuen a les festes del club. Així, a principis dels seixanta, col·labora a la revista *Barça* i inicia una important relació amb les discogràfiques que el porta a fer fotos per tots els festivals de música de l'època. Entre milers d'anècdotes, coneix tots els detalls del famós (i espinós) episodi del *La la la* a Eurovisió. Hi era.

Fotògraf del Barça

El 1973, i durant quatre anys, esdevé el fotògraf oficial del Barça presidit per Agustí Montal. Ha d'estar disponible per al club les vint-i-quatre hores del dia. Un repte apassionant. També llavors inicia una de les grans aventures de la seva vida: més de trenta anys viatjant per tots els camps d'Espanya per fer les fotos de les col·leccions de cromos. Una feina impressionant. La memòria d'unes quantes generacions de col·leccionistes i futbolers està empetada de la seva fonda empremta, en infinits quadradets que emmarquen futbolistes. Durant onze anys

regenta també una botiga de venda i revelatge de fotos, mentre segueix el Barça per tot arreu on vagi. També s'estima l'Espanyol perquè sobre la gespa de Sarrià acumula històries a grapats. És fundador de *Don Balón* i publica a l'As durant moltíssims anys. Molts altres diaris han publicat fotos seves. Molts d'ells sense demanar permís, i sense defallir no s'ha cansat de lluitar pel reconeixement dels drets d'autor.

Revelava al lavabo dels avions, en incomptables habitacions d'hotel i a la plataforma del tren més desballestat. Sota la pluja incessant canviava els carrets de trenta-sis i disparava sense mirar curt. Ara tot ha canviat, rememora, ara el sistema digital és com una galàxia llunyana. Li agrada parlar de la Tina, la seva esposa, presència i suport incondicional durant tota una vida. Ella ja no hi és però dos fills i quatre néts són la seva immensa satisfacció. Ha cedit centenars de milers de fotos a l'Arxiu Nacional i al Barça. Encara en té moltes a casa que gestiona ell mateix. I encara en fa de tant en tant. L'objectiu modern li serveix per capturar els avions que passen a prop de casa. Atrapa el temps amb una fracció de segon i la fletxa invisible dels seus records travessa un gol memorable, milions de flaixos disparats a la intempèrie i la memòria d'aquell vell amic de la mili. —